

V lone matky, v objatí, čierno čiernej zeme.
Tlкотom srdca ožívam ako strom.
Prijímam svetlo, život, vodu šumiacu dažďom.
Silu v žiare slnka, pohrávam sa s vetrom.

Nesúcim mráz, čo páli. Vodu čo ma zmáča.
Znášam vôľu prírody, bezbrannosť spevu vtáctva.
Odolávam nečasu, ktorý ma občas vykloní,
z miesta žitia, spánku, osudu čas nezlomím.

Žiť stromom v lese stojacim.
Vrásky času v lístí padajú.

Mi k nohám k zemi vrasteným.
Údmi v pôdy lone patriacim.

A keď ma rúchom života vždy v jari matka obdarí.
Vnímam kroky časom, som jeden z mnohých v histórií.
Počítajúc letá, čo kruhy v údy značia,
mi zimy kruté vrývajú, jazvy, čo nikdy nezmiznú.

Viem, že príde čas, kedy ma svetlo zahubí,
svetlo, ktorým som žil ma vysuší a pohltí
smrť, tak ako strom, v ktorom som svojho času žil.
V prachu sveta spočiniem, aby som sa opäť narodil

...stromom v lese stojacim
...nepoznajúc vrásky v lístí
...mi k nohám mladým, bezbranným
...žiť stromom pôde patriacim